

Chương 382: Tình Cảm Của Đôi Ta

(Số từ: 2571)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:40 PM 28/04/2023

Khóa huấn luyện mà Tana dành cho chúng tôi rất dài. Nó tiếp tục cho đến khi mặt trời lặn.

Đó là một đôi một với Ellen, một đôi một với tôi và thậm chí là thực hành các tình huống mà hai chúng tôi sẽ cùng nhau tấn công Tân.

Ellen sử dụng Lament, trong khi tôi sử dụng Tiamata để chống lại cô ấy.

Đương nhiên, chúng tôi đã không có cơ hội. Ngay cả khi Tana chỉ ở cấp Swordmaster, sẽ rất khó để đối mặt với cô ấy, nhưng cô ấy đã vượt qua mức đó. Ngay cả khi đòn tấn công của Lament bằng cách nào đó chạm đến cơ thể của Tana, nó sẽ chỉ bật ra do khả năng phục hồi của cô ấy.

Đã bao lâu rồi kể từ khi chúng tôi bị đánh tơi tả?

"Hôm nay coi như vậy đi. Trở về nghỉ ngơi đi. Ngày mai chúng ta sẽ gặp nhau cùng địa điểm và thời gian."

Tana dường như quyết tâm giám sát quá trình huấn luyện của chúng tôi miễn là cô ấy không có nhiệm vụ đặc biệt.

Cả tôi và Ellen đều kiệt sức đến mức chúng tôi cần được hồi phục tại văn phòng của linh mục trực.

Mặt trời đã lặn và giờ đi ngủ tiêu chuẩn đã trôi qua.

Đó là luyện tập để chuẩn bị chiến đấu với kẻ mạnh hơn chúng tôi rất nhiều. Ellen có một biểu hiện nghiêm túc.

Chẳng lẽ cô ấy đang nghĩ rằng chúng tôi có thể phải đối mặt với những con quỷ ở mức độ không thể chịu nổi?

"Em đói."

"..."

Chết tiệt, tất cả những gì Ellen có thể nghĩ đến là thức ăn. Ellen nói vậy và nhìn tôi chăm chăm.

"Ừm, ăn chút gì đi."

Chúng tôi thường tập thể dục rất nhiều, nhưng hôm nay, nó tập trung vào việc nhận sát thương hơn là tập thể dục. Hãy ăn một cái gì đó quan trọng và nghỉ ngơi.

Dù sao chúng ta cũng sẽ bị đánh vào ngày mai.

***

Tôi và Ellen nướng và ăn bốn miếng thăn bò lớn. Đó không phải là thứ để ăn vào đêm muộn, nhưng không có món ăn nào chúng tôi thường làm vào ban đêm phù hợp để ăn vào ban đêm.

*Nhăm nhăm nhăm

Ellen thường ăn rất nhiều, nhưng khi cô ấy nói rằng cô ấy đói, Ellen thực sự đã ăn rất nhiều.

Cô ăn nhiều nhưng không ăn bữa bái. Ellen liên tục nhấm nháp từng miếng nhỏ và ăn với tốc độ như khi bắt đầu.

Cuộc sống này đã diễn ra trong một thời gian khá dài.

Dành cả ngày với Ellen, sau đó làm và ăn gì đó vào ban đêm.

Đôi khi chúng tôi bỏ qua một vài ngày, nhưng cuối cùng, hoạt động thường xuyên nhất của chúng tôi trong Temple là điều này.

Ăn rất nhiều với Ellen trước khi đi ngủ.

“Em biết không, anh vẫn luôn nghĩ, chúng ta thật sự tài năng khi buổi tối ăn nhiều như vậy rồi đi ngủ thẳng và không bị trào ngược dạ dày đấy?”

Không phải là một tài năng để không mắc các bệnh liên quan đến tiêu hóa khi chúng tôi ăn nhiều trước khi đi ngủ sao?

Xét về hệ thống tiêu hóa của chúng tôi, chẳng phải tôi và cô ấy là mạnh nhất trên thế giới này sao?

“...?”

Ellen có vẻ mặt ngờ ngác như thể cô ấy không hiểu những gì tôi đang nói, vì vậy có vẻ như cô ấy sẽ không bao giờ mắc các bệnh liên quan đến cơ quan tiêu hóa trong đời.

Cuối cùng, Ellen ăn ba miếng bít tết trong khi tôi ăn một miếng.

"Em có muốn ăn nhiều hơn không?"

"Không, em ổn."

Ellen lắc đầu như thể cô hài lòng. Để xem có ngày cô ấy từ chối thức ăn...

Không, cô không từ chối. Cô ăn ba miếng phải không?

"Vậy thì nghỉ ngơi đi. Mặc dù anh đã hồi phục, nhưng anh vẫn cảm thấy một nỗi đau tinh thần không thể nguôi ngoai."

Cả tôi và Ellen đều bị đánh đập dã man.

Tuy nhiên, khi Ellen sắp bị đánh, cô ấy sẽ cố gắng cử động mạnh để giảm bớt cơn đau, nhưng tôi không thể làm thế.

Tôi có thể cảm nhận được sự nguy hiểm và đường đi của đòn tấn công thông qua [Trực giác] của mình, nhưng tôi không thể phản ứng lại được. Cơn đau đã dịu đi, nhưng vì chúng tôi đã kiệt sức về tinh thần, tất cả những gì chúng tôi muốn làm là nhanh chóng nghỉ ngơi.

"Em có một mảnh khóe khác trong tay, anh biết đấy."

Khi tôi chuẩn bị đứng dậy khỏi chỗ ngồi, Ellen lặng lẽ mở lời.

"Và cái đó là cái gì?"

“Nghĩ lại thì, em nghĩ mình có thể xử lý một Master Class nếu em sử dụng nó tốt.”

Tôi không khỏi giật mình trước lời nhận xét đột ngột của Ellen.

“Đột nhiên?”

“Ừm, đi với em.”

Ellen đứng dậy khỏi chỗ ngồi và dẫn tôi đến sân tập.

***

Tôi có cảm giác về điều mà Ellen muốn cho tôi thấy.

Cô ấy đưa tôi đến sân tập của ký túc xá Class A với chiếc áo khoác khoác trên vai.

Đó là Lapelt, chiếc áo choàng của Thần Mặt Trời mà cô ấy đã cho tôi xem trước đây.

Ellen đã không nói với Tana về chiếc áo choàng của Thần Mặt Trời. Giả sử rằng chúng tôi là chủ sở hữu của Thánh tích, Tana nói rằng mặc dù sẽ khó đối phó với những đối thủ cấp Master, nhưng chúng tôi có thể tránh hoặc trốn thoát bằng cách nào đó.

Có vẻ như Ellen nghĩ rằng nếu cô ấy kết hợp nó với Lapelt, cô ấy có thể đối mặt với một đối thủ cấp Master.

Nghĩ kĩ thì.

Tôi thậm chí còn không biết chức năng của áo choàng Thần Mặt Trời là gì.

"Cái đó để làm gì?"

Đó là một Thánh tích trong hình dạng của một chiếc áo choàng.

"Ném bất cứ thứ gì vào em đi."

"Cái gì? Ném?"

"Ừm. Bất cứ thứ gì."

Tôi không nghĩ rằng có bất cứ thứ gì để ném ở đây. Tất cả những gì tôi có thể thấy là những thanh kiếm tập nằm rải rác xung quanh, vì vậy tôi nhặt một cái lên.

"Muốn anh ném cái này sao?"

"Đúng vậy."

Không nghĩ rằng mình sẽ bị thương, Ellen chỉ mặc chiếc áo choàng. Tôi không nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nên tôi ném thanh kiếm luyện tập về phía Ellen. Và sau đó.

*Clang!

Ngay trước khi thanh kiếm chạm vào cơ thể của Ellen, một vụ nổ dữ dội xảy ra giữa không trung và thanh kiếm vỡ thành nhiều mảnh.

"...Chuyện gì vậy?"

Tôi vừa thấy gì?

Ngay trước khi thanh kiếm huấn luyện chạm vào Ellen, nó đã bị chặn lại bởi một bức tường lửa

giữa không trung, như thể nó đã tự động bị chặn lại.

"Lapelt có sức mạnh bảo vệ."

Tôi biết từ cảm giác rằng đó là một Thánh tích liên quan đến phòng thủ.

Nhưng đó không chỉ là bảo vệ. Thời điểm một cuộc tấn công xảy ra, nó không chỉ chặn đòn tấn công mà còn áp dụng một lực phản công dưới dạng một vụ nổ rực lửa.

Đó là cả phòng thủ và tấn công cùng một lúc.

Ellen và tôi chắc chắn đã thành công trong việc tấn công Tana vài lần khi hợp tác.

Saviolin Tana đã tác dụng một lực phản lực lên thanh kiếm của mình, nhưng cô ấy cũng có một lực phản lực bao quanh cơ thể mình. Vì vậy, ngay cả khi chúng tôi tấn công thành công, cổ tay của chúng tôi sẽ uốn cong về phía sau do cú sốc cực lớn.

"Đợi đã, vậy... điều đó có nghĩa là... thứ đó..."

Trước lời lầm bầm của tôi, Ellen gật đầu.

"Đúng vậy. Nó không khác nhiều so với những gì Sensei đã sử dụng."

Nếu bất kỳ cuộc tấn công nào được thực hiện, một lực lượng phản công mạnh mẽ sẽ được trả lại. Cho dù đó là một làn sóng ma thuật hay một vụ nổ

lửa, kẻ tấn công đều bị phản công theo cùng một cách.

Lament mà Ellen sở hữu đã hoạt động tương tự như [Hào Quang Kiếm].

Lapelt mà Ellen sở hữu có chức năng giống như [Hào Quang Giáp] được sử dụng bởi Master Class.

—Nguyệt Kiếm.

—Áo choàng của Thái Dương.

“Em... về cơ bản không phải em là Swordmaster sao?”

“Em không thể nói điều đó, nhưng nó có vẻ giống nhau.”

Ellen đang ở trong một tình huống mà cô ấy không khác mấy so với một Swordmaster do có hai Thánh tích.

Thật là một sự may mắn đáng sợ.

Tất nhiên, ngay cả khi chủ sở hữu không phải là Ellen, bất kỳ ai nắm giữ hai Thánh tích đó đều có thể làm đồng thời hai việc mà các Swordmaster có thể làm. Tất nhiên, chúng nằm trong tay ai cũng rất quan trọng.

Sẽ rất khó để bất cứ ai không có khả năng của Ellen có thể sử dụng đúng hai Thánh tích đó. Tôi không chắc điều gì sẽ xảy ra nếu một trận đấu với một Swordmaster thực sự diễn ra, nhưng với tình

trạng hiện tại của cô ấy, Ellen thực sự có thể chiến đấu với một đối thủ cấp Swordmaster.

Con quái vật vốn đã biến hình nhanh chóng, bất kể nó được hỗ trợ bởi các Thánh tích như thế nào, nó đã đạt đến cấp độ mà nó có thể chiến đấu chống lại một đối thủ cấp Swordmaster.

Hơn nữa, Ellen thậm chí còn chưa giải phóng hoàn toàn sức mạnh thực sự của các Thánh tích.

—Sức mạnh thực sự của Tiamata là giải phóng [sức mạnh thần thánh] mạnh mẽ theo cách bùng nổ. Trong trường hợp của tôi, nó cho phép tôi sử dụng [sức mạnh thần thánh] mà lẽ ra tôi không thể sử dụng.

—Sức mạnh thực sự của Alsbringer là triệu hồi Thần Chiến Tranh Als.

Tôi không biết sức mạnh thực sự của Lament và Lapelt là gì.

Tuy nhiên, ngay cả trong tình trạng hiện tại, hai Thánh tích vẫn sở hữu sức mạnh to lớn.

[Hào Quang Kiếm] và [Hào Quang Giáp].

Nếu Ellen, người đã sở hữu hai thứ này, thực sự đạt đến đẳng cấp master và thực sự có thể sử dụng hai sức mạnh, điều gì sẽ xảy ra? Với sức mạnh của các Thánh tích được khuếch đại, có lẽ không có ai trên thế giới có thể chống lại Ellen.

Liệu một ngày nào đó tôi có phải đối mặt với một Ellen như thế với tư cách là kẻ thù của mình không?

Trước mặt tôi, Ellen bất ngờ cởi áo choàng ra.

“...Em đang làm gì thế?”

Ellen đi về phía tôi và đưa cho tôi chiếc áo choàng.

“Em sẽ đưa nó cho anh.”

“...Cái này?”

“Vâng.”

Ellen đưa nó một cách bình tĩnh đến nỗi tôi không hiểu Ellen đang làm gì trong giây lát.

Cái này.

Tại sao cô ấy lại đưa cái này cho tôi?

“Anh sẽ cần nó nhiều hơn em.”

Ellen đang mỉm cười lặng lẽ.

Cô không ngần ngại từ bỏ một trong hai điều kiện khiến bản thân thực sự trở thành Swordmaster.

Nói rằng tôi sẽ cần nó nhiều hơn.

Điều đó cuối cùng có nghĩa là cô ấy đã đưa nó cho tôi vì tôi yếu hơn.

Đúng rồi.

Tôi thực sự cần thứ này nhiều hơn nữa. Nhiều người sẽ chống lại tôi, và tôi cần một tấm khiên hơn là vũ khí để bảo vệ mình khỏi họ.

Chiếc áo choàng của Thần Mặt Trời chắc chắn sẽ đóng vai trò như một tấm khiên như vậy.

Tôi phải chấp nhận nó.

Như Ellen đã nói, đây là món đồ mà tôi thực sự cần. Ellen không biết, nhưng chỉ với điều này, tôi có thể vượt qua vô số khủng hoảng.

Ellen đang mỉm cười.

Có vẻ như cô ấy thực sự hạnh phúc khi cho tôi một cái gì đó.

Mà không giải thích bất cứ điều gì hoặc nói bất cứ điều gì.

Ellen luôn luôn cho tôi. Cô ấy hạnh phúc chỉ bằng cách cho đi.

Tôi nên chấp nhận nó.

Tôi biết tốt nhất là chấp nhận nó ngay cả khi nó hơi thất vọng.

"KHÔNG."

"...?"

"Làm thế nào mà anh có thể chấp nhận điều này?"

Tôi đẩy chiếc áo choàng mà Ellen đưa cho tôi về phía cô ấy.

"Cha mẹ của em đã đưa cái này cho em vì họ đang lo lắng cho em."

Tôi không thể chấp nhận một điều như vậy. Tôi trả lời như vậy. Chắc hẳn Ellen cũng có rất nhiều băn khoăn. Đưa cho tôi món đồ mà cha mẹ tặng vì lợi ích của mình chẳng khác nào phớt lờ mối quan tâm của cha mẹ.

Nhưng Ellen đã chọn trao nó cho tôi vì muốn tôi được bình yên, còn tôi thì từ chối.

"..."

Ellen dường như biết rằng tôi sẽ không thay đổi câu trả lời của mình, vì vậy cô ấy nheo mắt và lấy lại Lapelt.

"Tuy vậy, cảm ơn em."

Tôi ôm lấy Ellen hơi bủn xỉn. Ellen có vẻ ngạc nhiên trong giây lát, rồi ôm lại tôi.

Đó là thứ tôi cần, nhưng tôi không nhận.

Tôi không thể chấp nhận hơn thế này.

"Anh nghiêm túc đấy."

Giọng tôi run run dữ dội, thậm chí đến cả tai tôi.

Tôi hy vọng cô ấy sẽ hiểu được sự chân thành trong lời từ chối của tôi.

Ellen có biết không? Những gì tôi vừa từ bỏ?

"Cảm ơn anh."

Như thể cô ấy hiểu, Ellen khẽ thì thầm trong khi ôm lại tôi.

[Thành tựu đặc biệt đã đạt được - Bước ngoặt trong lịch sử 'Ellen Artorius']

[Tương lai đã thay đổi đáng kể.]

[Số điểm thành tích nhận được là 1.000 điểm.]

Chuyện này là sao?

Tương lai đã thay đổi?

Bằng cách nào đó, việc không chấp nhận Lapelt đã thay đổi tương lai.

Tôi ôm Ellen chặt hơn một chút. Tôi nhẹ nhàng xoa đầu cô ấy khi cô ấy hơi run rẩy trong vòng tay của tôi.

Tôi không thể nói chính xác nó đã thay đổi như thế nào.

Tuy nhiên, hai khả năng đến với tâm trí tôi.

—Bởi vì tôi đã không nhận Lapelt, tôi chết.

Hoặc.

Bởi vì tôi không nhận Lapelt, tôi sống sót trong một tình huống mà tôi đáng lẽ phải chết.

“Này.”

Tôi khẽ gọi Ellen.

“...Vâng.”

"Em biết là anh rất thích em đúng không?"

Cơ thể của Ellen run lên bần bật. Cô ấy lặng lẽ vùi mặt vào ngực tôi.

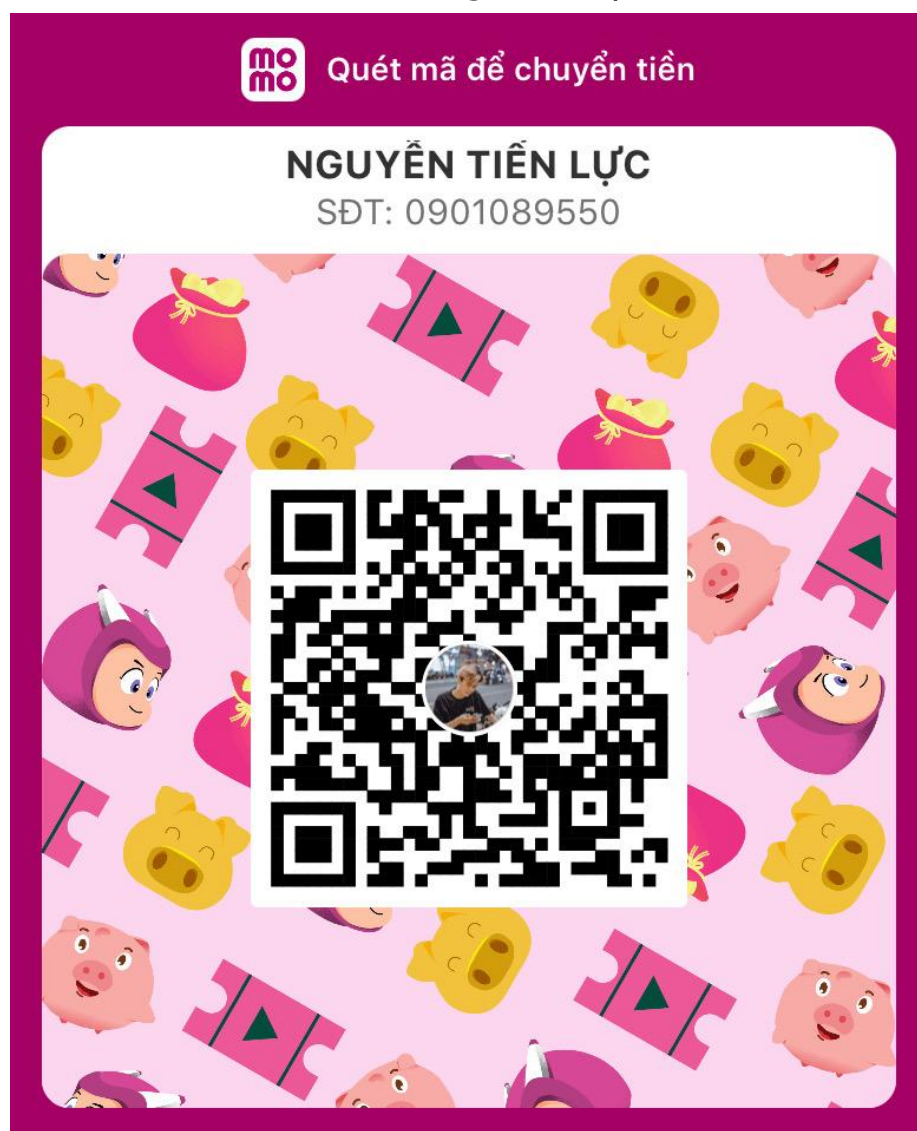
“Vâng.”

Ellen thêm vào với giọng run run.

"Em cũng thích anh, rất nhiều."

Chúng tôi ôm nhau rất lâu.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading